

τιζε να επιδεικνύεται πικρά πολύ εις τὴν διδασκαλίαν.

— Βέβχια! ἔλεγε φθονερώς, ἐκεῖνα τὰ μάτια τὰ παμπόνηρα θὰ τὸν ἐμάγευσαν.

Ἡ Λιβία Ἀδάνη ἦτο ὄρφανή. Ὁ πατήρ της ἀπέθανε μαχόμενος, ἡ δευτέρα της φέρουσα αὐτὴν εἰς τὴν ζώην Κατῶκει μεστὰ τινος γραίας θείας της, ζῶσα ἐκ τῶν παραδόσεω των καὶ τῆς μικρᾶς πατρικῆς συντάξεως. Ἡρίθμει εἴκοσι καὶ τέσσαρα ἔτη. Μᾶλλον μικρὰ τὸ ἀνάστημα, ἦτο ἐν τούτοις καλῶς ἀνεπτυγμένη, αἱ δὲ χεῖρες καὶ οἱ πόδες της διεκρίνοντο διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτῶν κομψότητα. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, χρώματος βαθέου κυανοῦ, ὑπὸ μαύρας βλεφαρίδας, καθίστων καταρρανεστέρων τὴν διαφανῆ λευκότητα τοῦ προσώπου. Εἶχε κόμην ξανθὴν καὶ κυματώσαν στόμα δέμικρον καὶ ροδοβαφές. Σπανίως ἐμειδία, σχεδὸν διὰ τῆς βίας· ἐφάνετο δὲ ὅτι ἀλγεινὴ τις σκέψις τὴν ἀπησχόλει διηνεκῶς.

Ἐνίοτε, ὡσαύτως ὠμίλων περὶ ἔρωτος, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐγίνοντο βαθύτεροι, ἡ ὄψις της ἠλλοιοῦτο, καὶ ἡ φωνὴ της καθίστατο ὀξυτέρα, σχεδὸν τραχεῖα· κατηγόρει ἡμᾶς, τὸ ἰσχυρὸν φύλον, ἐπὶ ἀπιστία καὶ κτηνώδει ἐγωῖσμῳ, ἔπειτα δὲ συνερχομένη εἰς ἐκυτὴν ἐπανελάμβανεν, ὅτι ὠμίλει θεωρητικῶς, διότι αὐτὴ ἀπὸ τέτοια πράγματα δὲν ἐγνώριζε.

Ὁ δικηγόρος Γκίζης ἦτο εἴκοσιν ὀκτὼ περίπου ἑτῶν, ὠραῖος νέος μελαγχροινός, κάτοχος περιουσίας ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν καὶ ἐπιστήμων, πρὸς τὸν ὅποιον διεγέλα λαμπρὸν μέλλον. Ὁ βίος διετήρει εἰσέτι δι' αὐτὸν ὄλα τὰ θέλητρα, διότι—πράγμα παράδοξον διὰ νέον ὡς αὐτὸν—δὲν εἶχεν ἀκόμη εἰλικρινῶς ἀγαπήσει. Ἦτο φύσεως πῆλτικῆς, ἠρέσκετο δὲ πολὺ εἰς τὸ ἰδανικόν, ὡς συχνὰ τῷ ἔλεγεν ὁ συνταγματάρχης Ῥηγάδης.

* *

Πρὸς τί νὰ διηγηθῶμεν τὸ πῶς; Εἶναι ἡ αἰωνία ἱστορία!

Ὁ Ῥενάτος καὶ ἡ Λιβία εἶχον τοὺς αὐτοὺς πόθους, τὰς αὐτὰς ιδέας καὶ ἠγάπηθησαν, χωρὶς νὰ συνεννοηθῶσιν, ἴσως δὲ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσωσιν. Ὁ δικηγόρος, ἀπ' ἧς ἐσπέρας τὴν εἶδεν, ἐφοῖτα συχνότερον εἰς τὴν οἰκίαν Ῥηγάδης, οὕτω δὲ ἔλαβε καιρὸν νὰ τὴν γνωρίσῃ καὶ νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ· τῇ ἐδάνεισε βιβλία καὶ βραδύτερον κατὰ πρόσκλησιν τῆς θείας μετέβη καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νέας.

Ἐκτοτε ἐξηκολούθει μεταβαίνων καὶ τὴν ἐσπέραν ἀργὰ καὶ ἐνῷ αἱ γυναῖκες εἰργάζοντο, αὐτὸς ἀνεγίνωσκε διὰ τῆς ἠχηρᾶς καὶ συμπαθητικῆς φωνῆς του. Ὅταν ἡ ἀνάγνωσις καθίστατο ἐνδιαφέρουσα ἡ Λιβία ἀκουσίως διέκοπτε τὴν ἐργασίαν καὶ ἔμενεν ἀκίνητος ἀκολουθοῦσα νοερῶς τὰς ποιητικὰς παρεκβάσεις καὶ τὰς ἱπταμένας χιμαίρας τοῦ συγγραφέως. Ἐὰν δὲ αἴφνης ὁ Ῥενάτος διέκοπτε τὴν ἀνάγνωσιν διὰ νὰ τὴν θαυμάσῃ, ἔχμηλανε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἐξηκολούθησῃ μετὰ γλυκυτάτου καὶ μελαγχολικοῦ μειδιήματος.

Ἦτο εἰδύλλιον περιπαθὲς καὶ ἡδύ.

Παρήλθον οὕτω τέσσαρες μῆνες.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ δικηγόρος προσῆλθεν ἐνωρίτερον παρὰ τὸ συνήθες, ἐφάνετο νευρικός, τεταραγμένος. Ἡ θεία δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ Λιβία τὸν παρεκάλει νὰ καθῆσῃ ἐν τῷ μετξῷ θὰ τῇ ἀνεγίνωσκε τι κατὰ τὸ συνήθες. Ὁ Ῥενάτος ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ, ἀλλ' αἴφνης ἔρριψε τὸ βιβλίον, ἐπλησίασεν εἰς τὴν νέαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ καίουσα πνοή του νὰ ἄπτεται τῶν παρεῶν της καὶ ἐψιθύριεν εἰς τὸ οὖς της.

— Σ' ἀγαπῶ, Λιβία, σ' ἀγαπῶ.

Ἡ Λιβία ἠγέρθη ὠχρότατη καὶ ἐζήτησε νὰ φύγῃ, ὁ Ῥενάτος τὴν ἐκράτησε διὰ βλέμματος ἰκατευτικοῦ καὶ ἐξηκολούθησε:

— Σ' ἀγαπῶ, ναί, σ' ἀγαπῶ! ἐδῶ, ὅπου οὐδεὶς μᾶς ἀκούει πλὴν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἀπικαλοῦμαι μάρτυρα, δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω ἐλευθέρως ὅτι σ' ἀγαπῶ, ὅτι σὲ λατρεύω, ὅτι ὀξυρῶς μὲν τὸν ὀπίσθιον κατέπνιγον καίει τῶρα ὡς πυρά, ὅτι δι' ἐν σου φίλημα εἶμαι ἔτοιμος τὰ πάντα νὰ θυσιάσω! Ὡ! Λιβία, σὲ ἐξορκίζω εἰς ὅ,τι ἔχεις ἰερώτερον, εἰς τὴν μνήμην τῶν γονέων σου, εἰπέ μοι μὴν λέξιν, ἦτις νὰ μὲ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν κόλασιν ταύτην, εἰπέ μοι ἂν δύναμαι νὰ ἐλπίζω, ἂν πρέπει νὰ μείνω.

Αἱ φράσεις αὗται διήγειρον τρικυμίαν εἰς τὸ στήθος τῆς Λιβίας, ἡ καρδιά της ἐπάλλετο ταχύτατα ὡσεὶ ἐζήτει νὰ διαρραγῇ, ῥίγος διέτρεξεν ὄλον τὸ σῶμα της, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύριεν:

— Ὡ, Ῥενάτε!

Τὸ ὄνομα τοῦτο, οὕτω προφερόμενον, ἦτο ἀποκαλύψις, ἦτο ἡ φωνὴ διακκοῦς, ἀκατασχέτου ἔρωτος.

Ὁ Ῥενάτος τὴν ἐθεώρει μειδιῶν.

Αἴφνης ἀνετινάχθη, προσέβλεψε τὸν δικηγόρον εἰς τὸ πρόσωπον, ἔφερε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, οἰονεὶ θέλουσα νὰ ἀποδιώξῃ ἀόριστον ἐλπίδα καὶ ἀναβλύζον δάκρυ, καὶ ἀνεπώνησεν:

— Οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ γίνω σύζυγός σας . . . δὲν θέλω . . . δὲν δύναμαι, λησμονήσατέ με . . . δὲν σὰς ἀγαπῶ . . . ἐγώ . . .

Ἐλεγε ταῦτα, ἀλλ' ἐνδομύχως ἡ δυστυχὴς ὑφίστατο φρικωδῆ ἀγωνίαν, ὅπως ἀντιστῆ εἰς τὸν πόθον τοῦ νὰ ῥιφθῇ ὠραῖα, σφριγῶσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ περιπαθοῦς νέου.

Ὁ Ῥενάτος ἐγένετο ὠχρότατος, κατέπνιξε μετὰ κόπου τοὺς λυγμούς του, ἐχαιρέτισε μηχανικῶς δι' ὑποκλίσεως καὶ ἔφυγε.

Διήλθε δύο ἡμέρας ἐν ἀπεριγράπτῳ στενοχωρίᾳ, ὅτε τὴν πρωίαν τῆς ἐπομένης ὁ ὑπηρετῆς τῷ ἐνεχείρισε ἐπιστολὴν τινὴν.

Τὴν ἀπεσφράγισε, τὴν ἀνέγνωσεν ἀπνευστί, τὴν συνέθλιψεν ἐντὸς τῶν χειρῶν του καὶ ἐρρίφη ἐπὶ τῆς κλίνης κλαίων ὡς πικιδίον.

Τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη;

Ἦτο τῆς Λιβίας.

Τῷ ἔγραψε, διότι ἤθελε νὰ μὴ τὴν ἐκλάβῃ ὡς ἀγνώμονα ἀπορρίψασαν τὸν ἔρω-

τά του, ὅτι ἡ ἀρνησίς της δὲν προήρχετο ἐξ αὐτῆς· ἔπειτα τῷ διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν της—τὴν ὅποιαν ποτὲ δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τῷ εἴπῃ διὰ ζώσης—καὶ ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν τιμιότητά του τὸ μυστικόν της. Ὅτε ἦτο δεκαεὶς ἑτῶν ὄρφανὴ καὶ ἄνευ οὐδενὸς προστατοῦ, τυφλωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, τὸν ὅποιον τῇ εἶχεν ἐμπνεύσει νέος τις ζωγράφος, γείτων της, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῆ καὶ παρεδόθη εἰς τὰς ἀγκάλας του! . . .

Ἐτέραινε τὴν ἐπιστολὴν παρκαλοῦσα αὐτὸν νὰ τὴν συγχωρήσῃ, νὰ μὴ τὴν καταρασθῆ καὶ νὰ μὴ ζητήτῃ νὰ τὴν ἐπανιδῇ πλέον· ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας της θὰ τὸν ἠγάπα ὡς ἀδελφόν της καὶ θὰ παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τῷ δώσῃ γυναῖκα ἀξίαν τῆς ἀγάπης του.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Ῥενάτος ἐπορεύθη εἰς τῆς Λιβίας καὶ ἔμειναν ὁμοῦ δύο ὥρας.

Τί εἶπον;

Ἴσως οὐδεὶς θὰ τὸ μθᾶῃ ποτέ.

Ἐν τούτοις τὴν ἐσπέραν τῆς ἀκολουθοῦ Κυριακῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ Ῥηγάδης δὲν ὠμίλων δι' ἄλλο τι, εἰμὴ περὶ τῶν προσεχῶν γάμων τοῦ δικηγόρου Γκίζης μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀδάνης.

* *

Τρεῖς μῆνας μετὰ ταῦτα ὁ Ῥενάτος καὶ ἡ Λιβία ἀνεχώρουν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μεταβαίνοντες εἰς Ἑλβετίαν.

Ἦσαν εὐθυμοὶ καὶ ἀμέριμνοι ὡς δύο μαθηταὶ ἐν καιρῷ διακοπῶν. Ὅταν κατήλθον εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τῆς Πίζης διήλθε πρὸ αὐτῶν νέος τις ξανθός, ἔχων σιγάρον ἀνημμένον εἰς τὸ στόμα καὶ κρατῶν μικρὸν κιβώτιον ζωγράφου. Τοὺς παρετήρησε προσεκτικῶς καὶ κατὰ τρόπον παράδοξον· ἡ Λιβία ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της καὶ ἐπρόφερεν ὄνομα τι, ὅπερ ὁ Ῥενάτος, δὲν ἐνόησε μὲν, ἀλλ' ἐμάντευσε, καὶ βαθεῖα ῥυτίς ἠυλάκωσε τὸ μέτωπόν του.

Ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των.

Αἴφνης μετὰ τοῦ θορύβου τῆς ἀτμομηχανῆς, ἦτις ἔφρευγεν, ἠκούσθησαν δύο ἐκπυροσροτήσεις, κραυγὴ τις σπαρακτικὴ καὶ οὐδὲν πλέον.

Εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Μεδιολάνων ὁ ὑπὸ κλητὸς ὁ ἀνοίγων τὰς θυρίδας τοῦ σιδηροδρόμου ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος. Ἐντὸς βαγορίου τῆς πρώτης θέσεως ἔκειτο ἐκτάδην νεκρὰ γυνή, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς φοικωδῶς ἠνεωγμένους, καὶ τετραυματισμένη εἰς τὸ στήθος, παρ' αὐτῇ δὲ νέος τις ψυχρραγῶν, ἔχων τὸ κρανίον τεθραύσμενον καὶ σφίγγων εἰσέτι εἰς τὴν χεῖρα πολύκροτον.

Ἦσαν ὁ Ῥενάτος καὶ ἡ Λιβία!

Αἱ τῆς εἰς ἔγγραφῃς συνδρομητῶν, μὴ συνθευόμεναι μετὰ ἀντικειμένου τῆς συνδρομῆς δὲν λαμβάνονται ὑπὸ ὄψιν. — Οἱ ἐν ταῖς ἑπαρχίαις καὶ τῷ ἰερωτικῷ καὶ συνδρομηταὶ ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀποστέλλωσι τὴν συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας εἰς Ἄθην εἰς «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».